

»Kom, Jakobs hus, lad os vandre i HERRENS lys!« (Esaj. 2,5)

Færøerne og Danmark

Når jeg afkræves et svar på, hvorledes jeg ser på forholdet imellem *Færøerne* og *Danmark*, svarer jeg, at jeg som en kristen ønsker at se på det i Ordets og Åndens lys.

I dette lys afsløres flere afgørende kendsgerninger, som politikerne ikke synes at regne med.

Den første er, at HERREN, Hærskers Herre, al jordens Herre, er og forbliver ethvert folks Herre. Han har bestemt ethvert folks tider og dets grænser. Han styrer folkene, hvis tanker og planer Han har kendt forud.

I dag samler historiens forløb sig væsentligt om *Israel*. Hvad der sker dernede er vigtigere, end hvad der sker hos os selv. Det gælder om, at dette ikke fortoner sig, så vor bøn for *Israel* og vor årvågenhed for Herrens snare genkomst svækkes.

En anden kendsgerning er, at Herren i ethvert folk udtager en skare, der får den nåde at kende vor Herre Jesus Kristus og Guds frelsesplaner. De kender Guds tanker og veje, der er himmelhøjt over deres landsmænds, være sig her i landet eller oppe på Færøerne. De er således fremmede og udlændige i deres eget land og iblandt deres landsmænd. De tjener og søger at fremme Guds rige, thi Guds rige er Guds mål med historien.

Disse udvalgte kan bede til Gud den Almægtige, og det gør de. De har derfor langt større »indflydelse« end politikerne,

der kun har deres egne argumenter. Guds udvalgte skare på Færøerne og henede beder af hjertet om, at Guds gode og fuldkomne vilje med det færøske ønske om selvstændighed må ske.

Det har »ædle« konsekvenser:

Vi bevares fra at sige noget, som i Guds bedømmelse er unyttigt – noget, der bedrøver Helligånden – noget, der sår en ond sæd. Lad politikerne om det! De skal som vi en dag aflægge regnskab for Gud. Vi – og det gælder vel især os henede – bevares fra at ville have magten over andre, der ikke ønsker det.

Når vi beder, da erfarer vi, at bøn ikke blot består i, at vi siger noget til Gud, men at Han siger noget til os – og dette sidste er nok så vigtigt.

Han taler ofte, idet Han herliggør vor Herre Jesus for vore hjerter og hvisker: »Følg Ham!«

Gælder det også i nationale anliggender? Ja, Han er jo folkenes Herre! Følger vi Ham, tjener vi vort folk og skader ikke noget andet folk. Følger vi Ham, går vi aldrig galt af vejen, men det gør vi, hvis vi går vore egne veje og lader vore egne tanker råde.

Alt, hvad Gud vil, det gør Han. Han ville, at det mest magtesløse af alle folk, det mest forfulgte, det mest fornærede og mishandlede, skulle være en selvstændig nation, skønt de ikke besad noget eget

land, og det blev *Israel* for øjnene af alle dets fjender. Hvis Han vil noget tilsvarende med Færøerne, gør Han det.

Snart samler Han alle folkene under Anti-Krist for i *Israel* at vise dem, hvem der er Herre, og hvem der bestemmer. End ikke den mægtigste nation kan da bestå.

Snart kommer han – og Han tøver ikke!

I dette lys beder Guds udvalgte herne om, at Hans vilje med det færøske folk sker. Det samme beder Hans udvalgte på Færøerne om. »Ske Din vilje, som i Himlen således også på Færøerne!«

Jeg har hørt mange kødelige ord i denne sag, desværre også fra Guds folk, og jeg mærker hver gang, at når kristne forvirrer sig, skader de vidnesbyrdet om deres Herre og gavner intet. Værst er det når der siges noget ondt, sårende og nedværdigende.

Hvis vi afstår herfra og af hjertet stoler på, at Herren har al magten i Danmark og på Færøerne, og at Han gør alt, hvad Han vil, da bliver vi ikke til skamme, men kan glæde os over Hans gode og fuldkomne vilje.

Vi henede skylder vort broderfolk deroppe tilbørlig respekt. Lad os ikke søge »vort eget«, men deres bedste.

Den Herre, HERREN

I den gamle pagts tid var der ingen, der kendte Herren bedre end profeterne. De frygtede Gud, ikke på grund af tillærte menneskebud, men fordi de kendte Ham og stod i hans fortrolige råd.

Det navn på Gud, som står som overskrift over denne artikel, hører vi ofte profeten *Esajas* anvende. Der er næppe nogen af os, der fatter, hvad det indeholder: på een gang det uudsigelige og det fortrolige – det frygtindgydende og det dragende – det, der får os til helst at ville skjule os for Ham, thi vi kan ikke tåle at se Ham, og det, der får os til at kaste os i hans favn.

Denne Guds frygt ophæves aldrig. Den er altid til stede i det evige evangelium. Når den i vor tid er en sjældenhed i evangeliske kredse, skyldes det, at man har forvansket evangeliet.

Det er en livets gave, at vi kan lytte til *Esajas* den dag i dag. Han bringer os al-

drig på afstand af den evangeliske Guds frygt. Han har meget at sige om Den Herre, HERREN, først at

*Den Herre, HERREN gav
mig lærlingens tunge
(50,4-0)*

Intet er sværere for et menneske end at styre sin tunge. Kun den Herre, HERREN kan virke det. Han gav profeten lærlingens tunge, d.v.s. Han gav profeten at sige, hvad den Herre, HERREN ville have sagt. Undertiden var det liflige ord, undertiden dommens ord – aldrig var det billig, letkøbt tale. Det var ord, der taler slægt efter slægt med evig myndighed.

Hver morgen vækkede den Herre, HERREN profetens øre til at høre, som lærlinge hører, d.v.s. til at høre *for at gøre*, hvad der bliver sagt.

Det var ikke altid »herligt« eller »sa-

ligt«, thi den Herre, HERREN siger noget, som kød og blod ikke umiddelbart kan fatte. Det skyldes, at Guds tanker, som Han hver morgen åbenbarer sin lærling, og Guds veje, som Han byder ham at gå på, er himmelhøjt over profetens og strider ganske imod hans opfattelser og veje.

Der foregik derfor en kamp i ham, om han virkelig skulle gå den vej, Gud pegede på. Det er, som om vi kan høre ham bede: »Herre, lad mig slippe for at høre mere – dog, ske ikke min vilje, men din!« Vi hører ham sige det således: »Den Herre, HERREN åbnede mit øre, og jeg stred ikke imod, jeg unddrog mig ikke« (50,5)

Det er ikke let for noget menneske at forblive Guds lydige lærling, der kun siger, hvad han hører Mesteren sige, og kun gør Hans vilje og følger Hans vej, thi det er at blive eet med Ham, al sand profetisk tale forkynder: smerternes mand, vor Herre Jesus Kristus.

Det blev Esajas i en sådan grad, at vel er det ham, der taler, men dog lytter vi til smerternes mand og glemmer profeten, der siger: »min ryg bød jeg frem til hug, mit skæg til at rives, mit ansigt skjulte jeg ikke for hån og spyt« (50,6). Profeten er blevet eet med Ham, han forkynder. Den evige Ånd taler igennem ham. Han har sandelig lært at tale med lærings tunge. Han forstår nu sit kald.

Nu kan han sige, hvad der synes at være let at sige, men som i prøvelsens stund er svært at fastholde:

Mig hjælper den Herre, HERREN (50,7-8)

Hvad mener profeten? Herren hjalp ham jo ikke med at slippe for hån og spyt og slag. Nej, men den hjælp, profeten, oplært i Guds morgenundervisning, attråede, var: ikke at beskæmmes i Guds øjne!

Havde han givet igen med samme mønt og besvaret skældsord med skældsord, da var han blevet beskæmmet for Gud, thi da havde han gjort Gud til skamme, den Gud, hvis talsmand og vidne han var her på jorden.

Derfor »gør jeg mit ansigt som sten« (50,7), d.v.s. han samler hele sin sjæl om dette ene: at behage den Herre, HERREN, der lader dette ske, ikke som en tilfældighed, ulykke eller tragedie, men for at give sin lærling den ære at ligne Ham, som han skal vidne om i kap. 53, smerternes mand, der bar det stille, og som ikke oplod sin mund! I sjælens samlethed om Herren midt i trængselen og uretfærdigheden kan profeten aflægge et stærkt vidnesbyrd: »jeg ved, jeg bliver ikke til skamme!«

At vide dette midt i menneskelig skam og vanære er det samme som det, Paulus siger: »For Din skyld dræbes vi dagen lang; vi er regnet for slagtefår. Men under alt dette mere end sejrer vi ved Ham, der elskede os« (Rom. 8,36-37).

Intet af dette oplever profeten som noget fortjenstfuldt hos sig selv! Derfor siger han ikke: »Min belønner er nær!« men: »Min retfærdiggører er nær!« (50,8). Hermed afslører han, at han sandelig går til morgenkursus hos Den Herre, HERREN! Hos Ham er der ingen, der består

med sin egen retfærdighed, end ikke profeten Esajas. I Hans blændende helligheds lys er profetens retfærdighed som et bemittet klædebon.

Men »min retfærdiggører er nær!« min Frelser, der ifører mig sin retfærdighed!

Det giver ham et mærkværdigt mod; han ligefrem opfordrer enhver, der vil strides eller trættes med ham, til at møde frem. Dette mod har han fået i de daglige morgentimer hos den Herre, HERREN. Der har han afskrevet al sin egen retfærdighed. I sandhedens morgenlys er den ikke tilstrækkelig stærk til at modstå berettigede anklager og fordømmelse. Og der havde han lært sin Retfærdiggører så godt at kende, at han vidste, at Han var så stærk, at Han ikke blot personligt kunne afvise enhver anklage, men tillige så stærk, at Han kunne inddrage profeten under sin retfærdighed og dermed gøre ham lige så uangribelig som Han selv.

Derfor gentager Esajas

den Herre, HERREN hjælper mig (50,9)

og tilføjer: »Hvo vil fordømme mig?« Han ved tilsyneladende af erfaring, at det er der mange, der vil. Han nævner dem ikke, men vi tager næppe fejl, når vi mener, at han ikke i første række tænkte på mennesker, skønt der også var rigeligt med fordømmere blandt dem, men især tænkte på ondskabens åndsmagter, der synes utrættelige i at fordømme og finde gehør i samvittigheden. Selv de er magtesløse over »min Retfærdiggører!« Hans retfærdighed er evig – men det er de, der vil fordømme, ikke – de slides op som en klædning, møl fortærer dem!

Således er profeten blevet en fri mand – fri af sine egne tanker og veje – fri til at tale, hvad Gud siger, og gøre, hvad Gud vil – fri af enhver tanke på fortjeneste – fri af sin egen retfærdighed, bundet af sin Retfærdiggører og dermed fri af frygt for dommen – altsammen givet ham af den Herre, HERREN! Esajas er så frigjort, at

han lever for at gøre andre fri.

Han har selv fået denne frihed, fordi Her-

ren vækkede ham hver morgen til at høre, som lærlinge hører. Derfor siger han: »Frygter nogen af jer HERREN, han lytte...« (50,10).

Hvem har profeten i tanker? Hvem, er det, der frygter Herren? Det er øjensynlig ikke enhver, der anses for gudfrygtig, fordi han holder lovens bud.

Nej, det er »enhver, som vandrer i mørke og uden lys«, og som derfor er »træt« (vers 4), især af sig selv. Det er med andre ord dem, der er ved at give op, fordi de er klare over, at de ikke kan bestå for den Herre, HERREN.

Dem opfordrer profeten til at lytte – ikke direkte til den Herre, HERREN, men til »hans tjener!« Tænker Esajas dermed på sig selv? Nej, ikke i første række. Herrens tjener er Ham, der er beskrevet i kap. 52,13 til og med kap. 53.

Og Ham har profeten fået lærings tunge til at forkynde, så han kan »styrke de trætte«, d.v.s. styrke dem i troen på deres Retfærdiggører og således hjælpe dem til at »stole på HERRENS navn og søge støtte hos deres Gud«.

Da bliver de ligesom profeten fri af frygten for dommen og dermed virkelig frie. Da kender de den Herre, HERREN og Hans tjener – og det er det evige liv (Johs. 17,3).

Det profetiske ord

Vi har lyttet til et lille afsnit af det profetiske ord. Det er livets ord. Vi har ingen større skat end det. Dette ord skænker os alt, hvad vi behøver til liv og salighed. Gud taler til os igennem det.

Gud åbner det også for os ved sin Ånd. At forkynde er at åbne Skrifterne. Det er således at åbenbare Guds væsen, Hans tanker og veje, alt det, som er samlet i vor Herre Jesus Kristus.

Århundreder før Kristus kom, gjorde profeterne det. Det er underfuldt og udtømmeligt rigt.

Hvis Esajas kommer til orde, nedbrydes vor egen tankeverden med dens mere eller mindre kristelige ideer, og Gud bryder igennem, som vand bryder igennem.

Må det ske!